

«..τα ανθρώπινα πάθη όχι μόνο συντηρούνται αλλά εξαγιαζονται..» (Γέροντας Χριστόδουλος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=173238>]

Δεν αρκεί να εφησυχάζεις, και να λες «εγώ δεν έχω πειράξει κανένα». Αυτό δε σε σώζει, δε σε αναδεικνύει άνθρωπο, ούτε σε φέρνει κοντά στον Χριστό. Το ζητούμενο είναι να πλησιάζεις, να σκύβεις στο πρόβλημα του άλλου, να του προσφέρεις από τη δική σου περιουσία, είτε χρήμα είτε χάρισμα είτε χαμόγελο από το περίσσειμα της καρδιάς σου. Δεν χρειάζεται πάντα υλικά ο πλησίον σου, κάποτε χρειάζεται τον καλό λόγο, το ειλικρινές ενδιαφέρον, την ευγενική συμπεριφορά. Η υψηλότερη έκφραση της αγάπης είναι ο κόπος και πόνος για την ανάπαυση και αύξηση και προκοπή του αδελφού. Αυτή η αύξηση και προκοπή δε σημαίνει μόνο κάλυψη υλικών αναγκών, αλλά αύξηση και προκοπή εν Χριστώ. Με το να υπηρετώ τη σχέση του με τον Χριστό γίνομαι μητέρα και πατέρας και αδελφός. Αλλά και σε υλικό επίπεδο, αυτό που περισσεύει από τη δική σου άσκηση και εγκράτεια, να μη συσσωρεύεται στις αποθήκες σου -διότι μπορεί και ο φιλάργυρος να κάνει άσκηση από τσιγγουνιά- αλλά να προσφέρεται για τις ανάγκες των δεομένων και αδυνάτων. Έτσι το περίσσειμά σου θα καλύψει το υστέρημα του ελάχιστου αδελφού σου. Αλλά και το προσωπικό σου χάρισμα να διατίθεται στη θεραπεία των αναγκών των άλλων. Ωστε χρήματα και χαρίσματα να μη κατέχονται, αλλά να διανέμονται. Γιατί δεν είναι δικά σου, είναι δώρα του Θεού. Κι αν σου τα δίνει, είναι για να γίνεις πέρα για πέρα άνθρωπος με τη μετάδοσή τους.

Αυτή είναι η πρόταση των Αγίων και η ζωή των Αγίων: η αγάπη, η συναλληλία, η φιλανθρωπία, η ευαισθησία για τον πλησίον και για όλη την κτίση. Κατά τον απόστολο Παύλο, κοινωνία σημαίνει μετάδοση. Χωρίς μετάδοση, καμιά κοινωνία μεταξύ μας, καμιά κοινωνία με τους Άγιους.

Το προσωπικό αυτό ήθος το συναντάμε μέσα στην ιστορία και σε πολιτικά πρόσωπα. Πρέπει να αναφέρουμε, σαν ένα διαχρονικό μνημείο πολιτικού και κοινωνικού φρονήματος, τον λόγο του πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδας, του φονευθέντος Ιωάννη Καποδίστρια: «Ελπίζω ότι όσοι εξ υμών συμμετάσχουν εις την Κυβέρνησιν, θέλουν γνωρίσει μετ εμού, ότι εις τας παρούσας περιπτώσεις, όσοι ευρίσκονται εις δημόσια υπουργήματα, δεν είναι δυνατόν να λαμβάνουν μισθούς αναλόγως με τον βαθμόν του υψηλού υπουργήματός των, αλλ' ότι οι μισθοί ούτοι πρέπει να αναλογούν ακριβώς με τα χρηματικά μέσα, τα οποία έχει η κυβέρνησις εις την εξουσίαν της.» Εν συνεχεία ο αληθινός Έλληνας, με μια προσωπική δέσμευση, εκφράζει εμπράκτως το ήθος του σεβασμού και της ανιδιοτέλειας. Λέγει λοιπόν: «Εφ' όσον τα ιδιαίτερα εισοδήματά μου αρκούν διά να ζήσω, αρνούμαι να εγγίσω μέχρι και του οβολού τα δημόσια χρήματα, ενώ ευρισκόμεθα εις το μέσον ερειπίων, και ανθρώπων βυθισμένων εις εσχάτην πενίαν.» Το φρόνημα αυτό βέβαια έρχεται σε αντίθεση με τη συνήθεια που επικράτησε και καθαγιασθηκε στη συνέχεια και μέχρι σήμερα.

Σήμερα διαδίδεται παντού το ευαγγέλιο της λεγόμενης νέας εποχής. Ένας ψευτοανθρωπισμός, που λέει στον καθένα «είσαι Θεός», άλλα στην πραγματικότητα τον υποτάσσει ολοκληρωτικά σε μια παγκόσμια τάξη πραγμάτων, που ανοίγει το δρόμο για την έλευση ενός άλλου Μεσσία και Σωτήρα. Όμως, το μυστήριο της ανομίας ενεργείται από τη στιγμή της έλευσης του Χριστού στον κόσμο. Από τη στιγμή που ο Χριστός σαρκώνεται, η νέα εποχή κάνει την αναδίπλωσή της. Το ψευδευαγγέλιο του πονηρού επαναλαμβάνεται. Γι' αυτό και τα ανθρώπινα πάθη όχι μόνο συντηρούνται, αλλά και εξαγιάζονται. Εμείς όμως δεν γνωρίζουμε νέα εποχή. Γνωρίζουμε την καινή κτίση: είναι ο ίδιος ο Χριστός, οι άγιοί του, οι αρετές, η ελευθερία του Πνεύματος. Αν θέλουμε να πολεμήσουμε το κακό, ας το κάνουμε με το να εφαρμόζουμε το ευαγγέλιο, με το να αγαπάμε τον Θεό και όλη τη δημιουργία, με το να καταπολεμούμε τα πάθη μας και να εργαζόμαστε τις αρετές.

Μέχρι το τέλος της μικρής εδώ ζωής μας, που θα γίνει ζωή μεγάλη και άφθαρτη. Κι αν επιδιώκουν να μας εξαθλιώσουν, ας γνωρίζουμε ότι κανένας άνθρωπος και κανένας λαός δεν εξαθλιώνεται, αν ζει μέσα στο φως και στον πλούτο του Χριστού.

(συνεχίζεται)